GS 1595

ord, hwad är det du sä'r, mitt lilla "barn", jag har wäl inte dig förgett, det har du wäl aldrig förstått.

4. Hon tog sitt Barn uti sin famn, och sprang till närmste grann', och ropte deßa ömkliga ord: "nu har Modig mig förgett", och folket som i stugan war, de häpnade der en och hwar, ock swarar henne deßa ord, det har han wäl aldrig gjort.

5. Det gick ut order rundt omkring, der kom både qwinnor och män, att skåda ödet som der war: hur ömkeligt det war, så lågo de der båda till sängs, och döden som till henne war sänd, hon stilla led der oförskyld, och hennes lif blef ändt.

6. Men ack! i början de honom fick se, huru ryseligt det war, han låg i sängen sig slängde och wred, för det så illa stod till, ty det war satan som war när, som gjorde honom allt beswär, ack! häpna alla nu härför, att ni då alldrig så gör.

7. Så hade de tillsammans ett Barn, deß älder war ett år, för Modershjertat swärt det war, att skillja sig från det, och lemna det i werldens flärd, hwaruti det så lätt kan bli snärdt, för modershjertat som är ömt, för barnet som är gömdt.

8. Och Kronolänsman han fick bud, med hast att komma dit, och taga honom med en fart, till häktet föra in; men när han sinnet fick igen, och såg huru illa han war ställd, han sade: "spegla er alla på mig, så gör ni aldrig så."

9. Ja, hans förderf det mästa war, för skökors fallska snar, för sinnet hans det war så ställdt, det war till hwem som hälst, för sökor är en farlig art, bed Gud bewara er från dem, ty der är en odygd så stor, den Gud dock alldrig tål.

10. Men hon som låg på plågans bädd, och pinas swårligt der, men alldrig gick af hennes mun ett ord till honoms last, hon bad i stället för hans wäl, att skona honom om det står till, det swaras henne deßa ord, han har gjort förmycket ondt.

Modig,

om

Grenadieren

En allbeles ny och ömtelig

Författad af Linie-Infanteristen J. P. S.

(Författarens egen Förlagsrätt.)

Tryckt hos P. G. Seuell.

MDCCCXLVII.

(Wers 2 ff. Samfo.)

Han får bli hans wän, och flyet hans tro, att den ej må förwilla uraf ängsten sina, och wersa med sin andas kraft, så ångrar han sitt brott.

11. Men Herren Gud i himmelen, han wet ehur det war, att hon då kunde det fördra, omkring en 6 års tid, kanhända alldrig någon gång, som maka han till henne kom hem, för kärleken hos honom war, till henne ingen qwar.

12. IYnglingar i werlden här, bed Gud att han beskär, en maka som er nyttig är, och kärlek till er bär i lif och död, så skall de wa' hwarandras tröst och hwars försvar, ty kärleken fördrager allt, han tänker intet falskt.

13. Ja, äkta makar framför allt, af hjertat beder jag, att ni Guds nåd och wänskap har emellan en och hwar, ty det är en lycksalig man, som rätt på Gud förtrösta kan, han lefwer fällt han dör också, och nöjd sin werld framgår.

14. Nu slutar jag min wisa här, och beder för hans själ, att Gud nu will bewara den, att

En wisa jag nu sjunga will, hwar god och lyss uppå, om ett ömkligt öde som har skedt, uti wår närmsta krets; I män, som qwinnans hufwud är, låt satan ej få ge er begär, till att förråda er hustrus lif, jag beder er i tid.

2. Det war en man, en Grenadier, och Modig war hans namn, som utaf satan fick begär, och så sin hustru förger; så lagade han då till en rätt, hon åt deraf och war se'n mätt; — det war den sista rätt, hon åt uti wår falska werld.

3. När hon på botten warseblef, förgiften der den låg, så sade hon: "hwad har du gjort, nu har du mig förgett?" han swarar henne med falskt